

THẾ UYÊN

Tình Dục và Các Nhà Văn Nữ Di Dân Việt Nam

Đặng Thơ Thơ

Một nhà văn nữ ở Mỹ có giọng văn trong sáng, tả tình yêu tình dục một cách lãng mạn, một thứ lãng mạn pha trộn Tự Lực Văn Đoàn và Françoise Sagan, nhưng có giọng kể như đùa bỡn, châm biếm nhẹ nhàng, đôi khi hơi chua hơi cay một tí, đó là Đặng Thơ Thơ, một nhà văn được xếp loại tương đối trẻ ở hải ngoại. Cô gia nhập làng văn hơi trẻ, nghĩa là khi tuổi đời đã qua mức trưởng thành hơi lâu một chút, đã lấy chồng đẻ con, như mọi người. Nhưng nhân vật chính của văn chương Thơ Thơ lớn chậm: cứ là một cô bé gái hoài, một bé gái có nhận xét khá sâu sắc và cũng dè dặt về ‘những người lớn’ chung quanh, từ người bà đau đớn vì ung thư đến các nhân vật khác, như bà mẹ. Những bài văn của cô đăng lên và được nhiều độc giả chú ý, một phần vì văn chương, phần khác vì bút hiệu thơ mộng và ngộ nghĩnh: Thơ Thơ. Nhưng những người đã đọc và theo dõi văn cô, trong đó có người viết bài này, thấy ngứa ngáy làm sao khi đọc hết truyện này sang truyện khác, cô bé không chịu lớn. Đi ra đi vào nhiều truyện, vẫn cứ là bé gái. Bèn có lời giục già: Lớn lên thôi chứ, cô bé!

Không biết có phải những lời thân hữu nhắc nhở như thế hay vì thời gian qua nhiều, nhân vật cô bé trong truyện của Thơ Thơ sau cùng cũng lớn: Trong một truyện đăng trên Thế kỷ 21, cô đã mười lăm hay mười sáu tuổi, và người yêu đầu tiên của cô là người đàn ông đúng tuổi có một vườn lan đẹp, vẫn thường mở rộng cửa cho cô cháu vào chơi, thường thức hoa. Toàn thứ hoa lan khi nở, nhìn kỹ từng bông, có cảm tưởng nhìn vào một khe suối Đào Nguyên nào đó, gợi tình gợi dục một cách hồn nhiên. Một ngày kia ông chú có việc đi xa, trao vườn lan cho cô cháu chăm sóc. Và khi vườn tằm thân trinh nữ thanh mảnh lên tưới lan, cô chợt khám phá ra mình đã yêu ông chú. Thế thôi, xong một truyện tình mới lớn. Trong sáng và trong sạch như các hoa lan mới nở trong truyện cũng như ngoài đời.

Sự nảy nở phát triển cơ thể, sự chuyển biến tâm hồn từ một cô bé sang một cô gái hẳn hoi, cô tích Tây phương thường bóng bẩy diễn tả bằng điển tích công chúa ngủ miên man trong rừng, đến khi có một hoàng tử đẹp trai duyên dáng, một prince charmant, đến gần và cúi hôn lên môi. Cái hôn đánh thức công chúa dậy, để yêu để lấy hoàng tử, đẻ con đùm đê và sống hạnh phúc mãi mãi. Sự bồng tỉnh của tình dục ở nhân vật cô bé của Thơ Thơ không do một hoàng tử đẹp trai nào cả, mà là một cậu bé con nghịch ngợm bướng bỉnh ở một nhà trẻ mà cô gái mới lớn của Thơ Thơ làm người giữ trẻ. Cậu bé quậy quá, cô gái không cho, cậu cúi tiết ôm lấy cô ‘bào mẫu’ cản cho một cái thật mạnh lên gò vẹ

nữ, chiều cao của cậu lên đúng tới đó. Cô gái đau điếng, nhưng trong khi nghe cái đau râm ran truyền khắp người, cô chợt khám phá ra từ lâu rồi cô chờ đợi một cái hôn cái đau như vậy. Công chúa ngủ say đến mấy mà bị ‘cái hôn’ mạnh và dữ như thế, cũng phải thức tỉnh thôi, dù là do một hoàng tử hay thứ dân... Tuy bị đánh thức bằng biện pháp mạnh như thế, cô gái của Thơ Thơ vào cuộc tình ái lại rất nhẹ nhàng, không vũ bão cũng chẳng mưa to gió lớn, rất từ tốn, với đủ mực thư từ qua lại, dĩ nhiên là toàn e-mail, trong truyện Hai tháng cho một tình yêu, đăng trước tiên trên Hợp Lưu 69 rồi Thế Kỷ 21 ở Santa Ana trong năm 2003 vừa qua. Cuối một e-mail, chàng viết: "Hôn em".

"Hôn em? Hôn tôi? Cái hôn gửi qua điện thư lơ lửng hơn là hôn gió trong không khí. Cái hôn chẳng dính líu gì đến thân xác. Nhưng làm người tôi nóng bừng. Cái hôn đi thẳng vào đầu không qua trung gian nào hết. Nó mãnh liệt dữ dội không

kém cái hôn trên da thịt. Dấu ấn của nó ở mọi nơi, ở môi, ở mắt, ở khắp người.

Đặng Thơ Thơ.

Tôi cũng bắt đầu hôn anh. Chỉ cần thả người vào ghế, nhắm mắt lại: môi anh sẽ đè lên môi tôi-ướt át. Cảm giác êm và đau sẽ thấm tận cùng các ngõ ngách của thân thể. Tôi thường hôn anh vào giờ đi ngủ, trong bóng tối, trên chiếc giường của tôi. Hành động nhắm mắt lại trên giường đồng nghĩa với hôn anh. Và bóng tối phải thật đậm để nụ hôn thêm mê mị. Nếu ngọn đèn đường ngoài cửa sổ thỉnh thoảng rục lên, làm tôi nhìn thấy ánh sáng yếu ớt của nó qua mi mắt đã khép chặt, tôi phải bịt mắt lại. Từ từ, hành động lấy tay bịt mắt bảo đảm một nụ hôn sâu xa đắm đuối nhất trên đời".

Đã lâu lắm, ở hải ngoại, chúng ta mới được biết một cái hôn môi đắm thắm, trong sáng như thế, dù đó là một cyberkiss, một nụ hôn qua không gian và máy vi tính. Dĩ nhiên sau đó mọi sự phải tiến thêm một bước, với cô gái đa cảm đa tình này, và mọi sự diễn ra như sau:

"Bãi xe buổi trưa cũng vắng. Bóng hai người nhập thành một khối bên cạnh bóng xe... Đôi mắt có đuôi đa tình làm tôi chao động. Tôi cảm nhận tất cả sự vô lý của tình yêu này, tại sao anh? tại sao anh chứ? Điều gì đã làm người tôi nóng rục khi nhìn thấy anh? Phản ứng hóa học và những luồng điện chập lại? Cảm giác đó bùng lên đậm đặc, ngọt ngào như cam thảo, và đau xót như cường toan, cùng lúc.

Kính xe hạ xuống cho gió lùa đi hơi nóng. Anh nhào người vào trong, hơi thở hùng hục như buổi trưa trên mặt tôi. Nơi đó là một từ trường rất mạnh, nó bắt buộc cái hôn đầu tiên hai đứa chúng tôi phải xảy ra như thế: ở giữa khung cửa xe.

Tiếng anh ngoài khung cửa:

- Nhớ viết thư cho anh. Nhớ lái xe cẩn thận."

Chàng đứng tuổi kinh nghiệm và khôn ngoan: chàng cảm thấy sự xúc động của cô gái, dặn dò lái xe cẩn thận vì sau khi hôn, cô gái ở tình trạng: "Sau đó là cảm tưởng say rượu khi lái xe đi, cảm tưởng buồn đăm đúi đang bay trên đường phố, cảm tưởng một khối hơi trôi bồng bềnh cách biệt hẳn mọi thứ trên đời. Cảm tưởng sao được nhìn thấy tận mắt một điều bí mật, những hiện hữu của nó luôn rình rập kẻ đi tìm".

Yêu say sưa có thể rung động như thế nhưng trong đáy hay một góc nào đó của não bộ, cô gái vẫn tỉnh táo, phân tích, nhận xét:

"Tại sao hai chúng tôi đều mở mắt khi hôn? Tôi vẫn hôn anh mỗi tối, và nhắm mắt. Tôi tin rằng khi nhắm mắt mình sẽ như ngất đi trong một vũng đen, không biết gì nữa hết. Khi hai người hôn nhau, họ tan vào nhau, và người này trở thành vô tận của người kia. Hai linh hồn và thể xác nhập lại, tự do mở ra sự trở về của đoá hoa vĩnh cửu.

Chính đôi mắt mở cho thấy sự tồn tại của người kia, cùng lúc cho thấy ranh giới giữa hai người. Đôi mắt mở là ý thức đang quan sát, không ngất đi được. Và điều bí mật sẽ không hiện ra. Đoá hoa cuối cùng của tình yêu sẽ không bao giờ tìm thấy."

Lâu lắm, từ lúc còn tuổi trẻ, mới được đọc một đoạn văn tả cái hôn môi hay, diễm tuyệt như vậy. Và cũng thật may cho cô gái trong truyện Thơ Thơ là cô đã mở mắt. Nếu nhắm mắt, khi lái xe về cô sẽ tông xe hay bị xe tông là cái chắc! Đã yêu đương như vậy, cái gì sẽ phải xảy tới kế tiếp, đã xảy tới, dĩ nhiên trong xe hơi của chàng đậu trên một đỉnh dốc nhiều gió, với một vào đề ngộ nghĩnh:

"Anh hôn em, được không?"

- Không được, em hôn anh.

Anh cười. Rồi tràn sang. Bóng tối đè lên người tôi, làm đệm ghé bật ngựa ra sau. Tôi nhắm nghiền mắt, nhớ những lần hôn anh tưởng tượng trên giường. Tưởng tượng và thực tế không ăn khớp với nhau. Những lần hôn kia lần dò kiếm những mê mải trong hôn. Cái hôn bây giờ đăm đúi sục sạo trên thân thể. Khác như một dòng nước ngầm và nước triều dâng. Hơi thở anh dồn dập...

- Anh phải nhắm mắt, biết không?

Anh cười. Rồi lại hôn. Tôi bắt đầu quen với cường độ của anh, mạnh bạo và hối hả, nóng bỏng và chiềm đoạt.

- Ra băng sau đi.

Tôi lắc đầu, nhưng cũng nghĩ ra bằng sau thoải mái hơn, ít ra có chỗ co duỗi, chứ người anh nẩy giờ đè nặng lên đùi làm hai bắp vừa tê vừa mỏi. Cuối cùng thì cũng ra bằng sau, chúng tôi ôm riết nhau. Nhưng mà để cho đỡ mỏi chân thôi, tôi nói với mình. Cảm giác rất dễ chịu như nằm trong một cabin nhỏ trôi lên đênh giữa biển sương mù. Ý nghĩ này làm tôi buồn ngủ. Thân thể anh ấm, cánh tay anh gói đầu êm, tim anh đập biến thành bè nhạc trầm... tôi muốn nằm yên như vậy mãi.

Những vuốt ve của anh không cho tôi ngủ, kiểu âu yếm không lung tung mà bắt đầu tập trung vào một chỗ. Tôi co người lại.

- Đứng.

- Anh muốn yêu em... Anh muốn yêu em...

Hơi thở nóng rực, anh cắn vào môi tôi. Tôi ghì lấy anh, thì thào:

- Ở ngoài đi.

- Ở trong sướng hơn.

Kiểu nói rất đàn ông làm tôi ôm riết lưng anh.

- Không, ở ngoài đi.

- Không!

Anh nói như la lên.

Tiếng "không" này làm tôi đau đớn... Dù người đang tan chảy vì gần gũi, tôi vẫn chưa hiểu tại sao mình lại điên như thế."

Đến đoạn chót của truyện, Thơ Thơ để cho nó một nhan đề riêng, là "Kết", trước khi viết: "Tôi cho rằng mình đã đi đến tận cùng... Điều tôi tìm kiếm khao khát bây giờ đã thỏa. Tôi thở hắt như vừa bước ra khỏi cơn hoan lạc (tôi không cảm thấy hoan lạc). Thật ra đó là tiếng thở dài của một người khác. Một người đứng ra ngoài nhìn vào... Anh bây giờ không quan trọng nữa. Tất cả những điều anh đã làm chỉ là gõ cửa. Mọi người đàn ông đến gõ cửa, sẽ lòi ra, từ tôi, một người đàn bà riêng của hắn."

Một kết luận khá hay vì để người đọc chơi với, như đang đi trên một cầu khi. Suy luận theo chiều hướng nào, coi bộ cũng có lý...

Trong truyện dài Khi phong linh vỡ trích đoạn đăng Hợp Lưu 72, tháng 8-2003, nhân vật nữ của Thơ Thơ quen một họa sĩ tên Linh Đăng và trao đổi cái hôn đầu tiên thật nhẹ nhàng tự nhiên: "Linh Đăng cũng đang nhìn cô. Thấy cô ngược lên, anh nghiêng mình xuống gần hơn. Trước đó một giây thôi, cô không hề có ý định hôn anh. Bây giờ một thôi

thức khó hiểu đang xúi bẩy. Cô muốn vươn tới một thứ đang treo lơ lửng giữa hai người. Chính điểm treo đó kéo hai người gần nhau hơn nữa.

Cái hôn đó không phải do ý muốn. Nó chỉ tình cờ rơi đúng vào khoảnh khắc (...) mà mọi thứ đều có thể xảy ra."

Một đặc điểm ở nhân vật nữ của Thơ Thơ, là gần như lúc nào cũng tò mò và tự phân tích chính mình. Và một lối phân tích của một người ngoại cuộc nhìn vào. Cứ tự vừa làm vừa cảm xúc vừa phân tích như thế, từ đầu cho tới... cuối cuộc tình (gọi như thế thôi, thực ra mọi truyện tình Thơ Thơ hầu như không có cuối, hay có quá nhiều cách kết luận, có lẽ đúng hơn):

"Khi gọi Linh Đăng, cô hiểu mình sẽ phải làm tình với anh ngay buổi hẹn đầu tiên. Vì đó là vấn đề đặt ra, rất bức thiết. Anh đã nói: "Anh muốn ngủ với em", sau khi hai người hôn nhau. Từ thời điểm cô nhắm nháp ly rượu mạnh với sự hoài nghi đó, một loạt diễn biến đã xảy ra nhanh cấp kỳ – nhanh hơn tốc độ thu của máy điện tử, nên chắc chắn cô đã bỏ sót nhiều chi tiết cần ghi nhớ. Chẳng hạn từ lúc nào bị gọi tình? – Khi anh vuốt ve cuối sống lưng làm cô rợn người, hay trước đó nữa? – Rồi cảm giác tê rợn đi theo vào phòng vệ? – Lúc Linh Đăng vào bếp pha rượu, cái vuốt ve vẫn còn ở lại và làm cho ẩm ướt? Từ đó dẫn đến lúc hai người hôn nhau, hai người đã nói gì, làm gì, tính toán gì?..."

Và cô gái tiếp tục thứ phân tích như vậy, và bận rộn như thế nên cô đã ngồi trên giường sẵn sàng làm tình nhưng vẫn mở to mắt điem tỉnh theo dõi chàng đang cởi quần áo. Tác giả không ghi lại những xúc ý nghĩ của nàng về thân thể chàng, thí dụ cái đó... to quá hay nhỏ quá, mà thông qua mọi sự rất nhanh, đến giai đoạn hậu tình dục. Và cô gái lại tiếp tục:

"Cô lái xe với những câu hỏi rối loạn trong đầu:

Điều gì mới xảy ra?

Tại sao mình lại làm vậy?

Mình có làm vậy không?

Tại sao mình điên vậy?

Có phải vậy điên không?"

Lê Quỳnh Mai

Lê Quỳnh Mai tốt nghiệp một đại học ở Montréal, Canada, ngành báo chí và truyền thông, nên thường hoạt động trong môi trường thuộc ngành mình đã học: sinh hoạt văn học nghệ thuật, tinh văn, phỏng vấn... Tháng 8-2003, tạp chí Hợp Lưu tại Nam Cali ra một số chủ đề Thế Hệ Sau Chiến Tranh, bỗng nhiên Lê Quỳnh Mai thử làm một nhà văn với truyện Cầm khá hay, vững chắc với nhân vật chính là một cô gái cầm, mẹ bỏ đi sớm, sống với cha ở một ngôi nhà trên đồi. Cô vẽ giỏi nên: "Chúng tôi sống bằng những bức

tranh gửi bán dưới thành phố. Rất ít khi tôi xuống nơi ấy vì không muốn bị đùa cợt. Một người câm không có khả năng tự vệ trước sự tàn nhẫn chà đạp của tiếng người" {HL72, trg 91}.

Lê Quỳnh Mai.

Chủ đề chính của truyện ngắn này là tình yêu và loạn luân. Kể ra loạn luân không phải là chuyện mới mẻ trong văn chương thành văn của loài người, nhất là không hiếm khi xảy ra trong bất cứ một dân tộc nào. Cứ mở Kinh Thánh ra, chưa đọc nhiều trang đã thấy loạn luân đầy rẫy. Như bà Loth tò mò quay người lại nhìn thành phố đang bị tiêu hủy mà bị biến thành cột muối, hai con gái phải làm tình với cha để tái tạo lại bộ tộc của mình. Ngay như với Adam và Eve sinh ra hai con trai, nếu chúng không

làm tình với mẹ thì làm sao có loài người. Đọc truyện cổ Việt Nam, thấy ngay việc hai chị em ruột lấy nhau hay một người vợ giao hợp với cả hai anh em (sự tích Trầu Cau)... Gần hơn, như đời nhà Trần cho anh chị em họ lấy nhau thả đàn, người Tàu phương nam cho phép anh chị em họ bên ngoại được phép lấy nhau, quý tộc Anh cho anh chị em họ bất kể nội ngoại thành hôn với nhau, và hậu quả là cho phép con gái cũng được nối ngôi vua, làm nữ hoàng. Nhưng rồi xã hội nào cũng từ từ tìm cách hạn chế hoặc cấm hẳn sự loạn luân, bằng luật pháp và bằng một thứ mạnh hơn luật pháp, là luân lý và tôn giáo.

Nguyên nhân đầu tiên chỉ vì lý do sinh vật: những đứa con, cháu sinh ra từ sự phối hợp loạn luân của loài người hay có một tỉ lệ bất thường về tâm sinh lý hoặc bất vẹn toàn. Thí dụ như giòng họ Trần về sau con cháu suy yếu khác thường, mấy vị vua cuối cùng chết trong tuổi đôi mươi. Và nếu nói rộng tâm trí mà tin ở thứ hiện thực huyền ảo của Garcia Marquez, loạn luân cho lắm, đẻ con có cái đuôi heo... Ở đây, Lê Quỳnh Mai để cho độc giả hiểu cô gái nhân vật chính là kết quả của một mối tình loạn luân, nên cô bị câm. Và yêu đương sôi nổi cuồng nhiệt, đến mức hơi bất thường một người trong họ rất gần, mặc dù "...biết trong giòng máu của mình thừa hưởng cái đam mê vượt ra ngoài lễ giáo của loài người... Anh hôn tôi vào buổi chiều hôm ấy trước khi trở về thành phố. Như chết lịm trong thân thể rắn chắc và kiêu hãnh của người đàn ông có màu mắt màu nâu trong suốt. Tôi bắt đầu đắm vào vết chân cũ. Giống ngày mẹ vừa mười tám tuổi".

Cô gái cảm xúc động vì cái hôn đầu tiên này đến độ lần đầu tiên cô biết khóc trên đời, và khóc nhiều đến độ chàng "hốt hoảng đứng bật lên kéo tôi đẩy sát vào cây sồi to tương trước cửa nhà. Anh hôn tôi ngấu nghiến. Trên mặt mũi. Trên khắp thân thể. Cho đến khi cảm thấy đau thốn như có vật đi xuyên qua phần thiếu nhất trong thân thể phía dưới. Tôi bầu chặt vai anh... Tôi cào cào lưng anh mỗi lần phần thừa của thân thể anh làm phần thiếu của mình đau thốn... Cho đến khi nhận ra cái lạnh đang mon trớn thân thể mình. Là

lúc anh buông tôi ra người ướt đầm. Anh mắt nâu trong... Anh bắt đầu vuốt ve từ cổ tới hai bàn chân..."

Sự kiện mất trinh nơi gốc cây sồi trước cửa nhà như thế có hậu quả tốt cho tài vẽ của cô gái câm: "Tranh gửi bán dưới phố được chú ý nhiều hơn. Bố cũng ngạc nhiên không kém. Chỉ anh hiểu tại sao loài người dưới thành phố thích tranh như vậy. Nửa phần người trong tôi thường xuất thân vẽ sau khi được bù đắp no đủ". Cô câm sáng tạo một lối vẽ mới rất đáng chú ý, gọi là body painting mới chỉ đúng được một nửa: "Dùng bàn tay trái của mình quét sơn chung quanh thân thể anh trên lớp vải mà hai đứa tôi dùng làm khăn trải trên mặt đất... anh trườn người lên thân thể tôi kéo ập xuống. Như con báo đen vừa bắt được mồi. Tới tấp, hung hãn, điên cuồng... cho đến khi mang cảm giác bầu ngực trần căng cứng lên vì những dấu răng sắc nhọn. Cho đến khi hai đứa cùng quay đầu trườn lên người nhau. Nhồi lên. Ép xuống. Không đau thốn. Như lần đầu tiên bị vật cứng đâm thật mạnh vào nơi chốn ấy. Cảm giác hoan lạc dâng lên tột cùng. Sóng nhấp nhô. Tôi đón nhận lớp sóng màu trắng đục đang tràn lan trong phần thiếu. Rồi anh hôn lên đó. Tôi cũng hôn lên phần thừa của con báo đen..." Cô gái mang khăn trải, dính tèm lem màu đen và đỏ từ thân thể hai người cùng vãi vết trắng ngà của tinh khí, của âm thủy căng lên giá vẽ, vẽ bức tranh mới.

Mọi sự không ngừng ở đó. Một buổi trưa nắng gắt, nàng câm dạy chàng tập vẽ. Tập vẽ như sau: "Bắt đầu cho một ngày tập vẽ. Tôi dạng hai chân ngồi trên thành bồn (tắm). Ngón tay trở lằn kéo từ phía dưới khoảng tối đen đi lên. Ngón tay tôi đến đâu anh theo bằng đầu cọ sơn đến đấy". Nàng buồn vì mình câm, không thể nói ra nói lên tình yêu của mình, chỉ còn mỗi cách đưa tay dẫn ngón cọ vẽ về chốn tối mù của cơ thể mình, nơi duy nhất có thể thay tiếng nói với chàng. Chàng hiểu, vẽ một bông hồng đen lên chỗ đó, như chàng tình nhân người Pháp vẽ một bông hoa màu đỏ lên gần chỗ đó của Diane Lane trong vai người vợ ngoại tình trong phim Unfaithful, rồi mới cho phần thừa của mình nhập nơi thiếu của nàng... Hai người làm tình liên miên, vì "không có phần thừa của anh nhập lại. Tôi chỉ là một sinh vật không đầy đủ... Không có phần thừa của anh. Phần thiếu trên thân thể tôi chỉ là tàn tật..." Mọi sự không tiếp diễn mãi trong thứ hạnh phúc đam mê dục tình, như cô gái câm mong muốn. Một ngày kia chàng không trở lại căn nhà trên đỉnh đồi để đeo vào tay nàng một nhẫn cưới bạch kim như đã hứa. Chàng ra đi như mẹ nàng đã bỏ đi trước đây vì bố mẹ là anh em ruột. Và bây giờ "chúng tôi là anh em họ... khuôn mặt anh giống bố như con ruột. Vì bác và bố là hai anh em song sinh..."

Biết nói sao về sự tan vỡ môi tình của hai kẻ yêu nhau chân thành, đam mê thân xác đến cùng cực như thế... Tại loạn luân chăng? Nhưng nói là loạn luân không thôi có diễn tả trọn vẹn không, vì ở đây có lẽ phải gọi là loạn luân bình phương, loạn luân lập phương mới đúng... Truyện ngắn của Lê Quỳnh Mai không có một kết luận dứt khoát nào cả. Nhưng ở đây có thực sự cần một kết luận nào hay không?

Đỗ Lê Anh Đào

Tạp chí Hợp Lưu ở Hoa Kỳ giới thiệu tác giả này như sau: "Sinh 1979 trong một gia đình Công giáo Gò Vấp và đến Hoa Kỳ đầu thập niên 90. Đỗ Lê Anh Đào thuộc lớp người viết trẻ nhất ngoài nước...". Sinh năm 1979, có nghĩa là năm nay, 2004, Đỗ Lê Anh Đào mới có 25 tuổi đời, và 'tuổi hải ngoại' mới có 9 năm. Trẻ về nhiều diện, đã thế lại có điểm

ngịch lý: thơ văn viết ra thuộc loại cấp tiến, tiên vệ - tiên phong, trong khi gia đình lại thuộc Công giáo La Mã, nghĩa là thuộc một cộng đồng vẫn có tiếng là bảo thủ, dù ở Việt Nam hay ở Mỹ. Và ở độ tuổi như thế, đương nhiên Đỗ Lê Anh Đào có đi học đại học, ngành Tâm Lý hay Phân Tâm chi đó. Nêu rõ như thế trước khi vào truyện ngắn đầu tay Như tâm thần hoang tưởng để dễ hiểu diễn tiến của truyện, nội cái tên, cũng có vẻ tâm lý phân tâm rồi.

Đỗ Lê Anh Đào.

Chủ đề của truyện cũng mới mẻ, kiểu Mỹ điển hình, là mối tình tay ba. Xin đừng hiểu tình tay ba theo lối lãng mạn, cổ điển Âu Châu, là hai chàng cùng yêu một nàng hay hai nàng cùng yêu một chàng. Yêu thế thôi, khơi khơi, tà tà, say đắm, không cần xác thật... cũng vẫn yêu như thường, đều đều. Ở đây, mối tình tay ba

của Đỗ Lê Anh Đào gần gũi mối tình của Táo Quân vua bếp hai ông một bà, và hai ông thường xuyên không mặc quần để nhấn mạnh tính cách tương quan thể xác của ba người.

Người thứ nhất là 'Tôi', một người nữ học thức trẻ, cư ngụ tại Hoolywood, thành phố vẫn được coi là kinh đô điện ảnh Mỹ. Thời kỳ làm trinh nữ của nhân vật chính này hơi ngắn vì chưa chi đã bị ông cha ghê phá trinh và làm tình liên miên cho đến khi rời khỏi nhà. Và trái với lẽ thường, cô không hề ghét ông cha ghê này. Cô có một người tình gái là Rita "người Đông Âu có thân hình như Sophia Loren, chân dài, eo nhỏ, nhất là bộ ngực căng mềm không chịu nằm yên, cứ nhún nhảy nhìn tôi chăm chăm. Khiêu khích. Mời gọi". {HL77, tháng 6-2004}

Tuy không có triệu chứng nào trước đó báo hiệu cô là loại trời sinh ra lesbian, đồng tính luyện ái nữ, cô vẫn để cô gái Đông Âu Rita dẫn dụ vào con đường: "Nàng phà hơi thở nóng đằm mùi rượu vào lỗ tai và ép thân thể nhể nhại mồ hôi sát người tôi vào tường. Nàng cầm tay tôi ép vào bụng mình, dẫn dắt, chỉ đường cho những ngón tay tìm tòi. Tôi mân mân bàn tay trên sàn bụng phẳng, len xuống dưới lớp vải kim tuyến rần rạt. Ở dưới lỗ rún xỏ hạt cườm, là những sợi lông măng vàng nhạt, nhiều và mềm. Và ở dưới nữa, là những ngõ ngách trơn ướt, sâu và chặt... Sự táo bạo bất cần của nàng quyến rũ tôi, lôi kéo tôi vào nhịp điệu đêm của thành phố: los angeles hay los angels? Nơi thiên thần ở hay thiên thần lạc?"

"Tôi biết tôi bị những nét đàn bà nơi Rita mê hoặc. Những gì gần giống như mình, nhưng không hoàn toàn là của mình... Sự mềm mại dịu dàng của nàng làm cho tôi cảm thấy an toàn, làm cho tôi quên đi những tàn ác của tuổi thơ trớ trêu. Quên đi những gì đàn ông thuộc về người cha ghê, khuôn mặt dâm dăng, bàn tay hăm hiếp, bụng mỡ nặng nề, cặp đùi lông lá... Rita đã trở thành người tình yêu thích của tôi.

Và của anh".

Sở dĩ có thêm câu ‘và của anh’, vì trước khi có bồ gái Rita ‘tôi’ đã có một người tình nam gốc Việt tên là Văn đẹp trai theo tiêu chuẩn Tây phương, hành nghề đạo diễn những phim tài liệu về nhân chủng, dĩ nhiên giàu tiền bạc cũng như khéo léo đối với đàn bà. Khi ‘tôi’ buồn khóc vì nhận được fax của mẹ báo tin cha ghé chết vì ung thư, chàng Văn đã dỗ dành: "Khóc cho đến khi mệt là người. Anh đỡ tôi vào phòng tắm, khoan thai cởi từng miếng áo quần trên người tôi, gỡ từ từ từng nút áo, kéo từ từ từng phéc-ma-tuya. Tôi lặng yên cho anh làm, đầu óc trống rỗng... Cởi đồ xong, anh bồng tôi vào bồn, xả nước. Nước đầy bồn, anh âu yếm kỳ người tôi, gội đầu cho tôi, hôn khắp thân thể tôi..."

Vừa có người tình nam vừa có người tình nữ, loại người này hiện nay không phải hiếm ở Tây phương, chứ không phải là đặc sản của vùng Hollywood, tiếng Âu-Mỹ thường gọi là bi-sexuel, gọi tắt là "bi". Không những họ có thể lần lượt đi từ vòng tay người tình nam sang người tình nữ, và ngược lại, mà còn có thể làm tình cùng một lúc với cả hai người. Tiếng Anh thường gọi tắt là three-somes, bộ ba Táo quân của Việt nam chắc thuộc loại này vì hai ông Táo không mặc quần, sẵn sàng lâm trận 24/24. Về một cuộc làm tình, các nhà văn nam nữ tả đầy đủ chi tiết không thiếu gì, nhưng tả làm tình bằng tay, hơi hiếm, ngay nữ tài tử Sharon Stone trong phim Basic Instinct cũng chỉ nói tới sơ sơ. Dưới ngòi bút Đỗ Lê Anh Đào mọi sự diễn ra tỉ mỉ: "Chúng tôi không làm tình nhiều lắm. Chỉ một hai lần trong cả buổi. Nhưng cả ba rờ rẫm nhau suốt. Anh mân mê và vuốt ve tôi nhiều lần. Anh thích làm tôi thỏa mãn bằng tay... cũng đôi tay mềm mại ấy trở thành hùng cường và quyền thế khi đặt giữa háng tôi, ra lệnh cho cơ thể tôi cong uốn tùy thích. Đôi tay anh đặt vào giữa háng tôi vừa khít, hoàn hảo. Một ngón tay lướt qua là mang lại một cơn trớn ân cần. Rồi cơn trớn ân cần mang đến bầu vuốt say sưa. Bầu vuốt say sưa mang đến ngọc ngoạ nghịch ngợm. Ngọc ngoạ nghịch ngợm ra dấu hiệu cho tôi luôn người đặt đầu lên vai anh, một tay bầu móng vào lưng, một tay nắm kéo ra giường.

Anh không bao giờ hôn tôi trong những lúc ấy, cũng không bao giờ cho tôi thỏa mãn một cách dễ dàng. Bao giờ anh cũng đùa cợt, khiêu khích, vờn vờn năm ngón tay ở bụng dưới và đùi nông cho đến khi tôi van xin kiệt quệ. Đến khi tôi lặp đi lặp lại là tôi yêu anh, tôi là của anh, tôi thuộc về anh vĩnh viễn. Lời nói thốt ra là chìa khóa mở cửa khoái lạc, bàn tay uy quyền hoạt động điêu luyện, tìm tôi qua bao lớp da thịt hùng hực ẩm ướt. Khi bầu vú tôi rướn lên thềm thường trong lúc gần tuyệt cảm, anh luôn luôn cắn hàm răng sắt vào má tôi. Anh cắn tôi với tất cả yêu thương và thù ghét. Anh nói anh thích nhìn khuôn mặt tôi nhăn nhó nửa vì sung sướng nửa đau đớn, còn tôi thì thích được anh cắn tôi in dấu răng như vậy."

"Anh cũng vuốt ve và mân mê Rita nhiều lần như vậy. Cả nửa năm rồi làm tình tay ba, chuyện anh vuốt ve cô ta không bao giờ làm tôi buồn, ngược lại nó kích thích tôi và làm tôi ham muốn nữa... Cho đến khi tôi biết yêu anh và coi anh như thuộc về tôi. Nhưng lần này thì khác..."

Chung tình với nhau về thể xác là yêu nhau, đòi hỏi tiên quyết của những người yêu nhau. Ngủ với người khác, là đối tượng kia nổi cơn ghen lên dữ dội và ngay lập tức, hay ghen chậm, ghen ngầm cho đến khi bùng nổ còn sát nhân, là tùy từng ‘tạng’ người. Điều

ngộ ngĩnh là các cô gái điếm cũng bị chồng, bồ hay ma cô, nổi cơn ghen mới ngộ. Dĩ nhiên không phải vì ngủ với nhiều người khác rồi, vì đó là nghề của nàng, mà ghen khi cô gái điếm lỡ sướng một cái với khách chơi, hay đi chơi loạn quanh với khách. Nhiều gái điếm trẻ khi đi khách phải tìm cách đánh lừa thân xác mình để khỏi bị kích thích, sướng với khách hàng. Ở Việt Nam trước đây, có cô ca vọng cổ, gạt tay khách ra không cho sờ vú, hay dục khách 'Lẹ lên cha nội!', để dành sướng với 'chồng' khi hết 'giờ làm việc'...

Vấn đề ở đây bây giờ không còn thuần chuyện thân xác nữa, mà là tình cảm tình yêu. Nhân vật 'Tôi' trước đây không hề ghen khi chàng ngủ với đàn bà khác, dù ngay trước mắt mình, cho đến khi khám phá ra là mình yêu chàng thật sự, hiểu theo nghĩa cổ điển nhất. Con ghen bộc phát dữ dội đến nỗi 'Tôi' tìm cách đầu độc Rita. May mà Rita thoát chết, trong khi đó chàng Văn lại bị dân khủng bố giết chết tại Mỹ Tây Cơ. Cái chết của chàng làm 'Tôi' đau khổ đến phát điên, phát khùng, bị bệnh tâm thần hoang tưởng, paranoid schizophrenia, điều trị trong bệnh viện tâm thần ba năm mới khỏi. Câu chuyện kết thúc tạm gọi là có hậu với sự kiện Rita, vẫn xinh đẹp, sexy và giàu có, và vẫn yêu cô bồ gái của mình, bỏ qua chuyện mưu sát cũ, đón 'Tôi' về ở chung với mình. Nổi lại tình gái như xưa. Mọi sự tạm là êm đẹp, cho đến khi 'Tôi' lại nổi cơn ghen mới với bồ gái hay bồ trai mới của Rita... Chuyện ấy dễ xảy ra trong bầu không khí một thành phố miền nam nước Mỹ nắng ấm và sa hoa như Hollywood.

Lê Thị Thắm Vân

Tương tự Dương Như Nguyễn, Lê Thị Thắm Vân thuộc thế hệ thứ 1 rưỡi, nói một cách cụ thể theo ngôn ngữ của một nhà văn nữ khác đồng lứa: "chúng tôi rời Việt Nam ở tuổi rất nhỏ, đến máu con gái cũng còn chưa có"... Các cô này đều theo học trường Mỹ từ lúc thiếu thời, tốt nghiệp các đại học Mỹ và chịu tác động đồng hóa sâu đậm của các melting pot loại hạng nhất, là chính các đại học đã theo học, điều không hoặc khó thấy ở dân Việt tốt nghiệp đại học Pháp. Cũng như Dương Như Nguyễn, nhà văn nữ hai lần tiến sĩ, Thắm Vân khi viết văn cũng để lộ dễ dàng và rõ ràng ảnh hưởng văn hóa Mỹ của mình, trích dẫn thơ văn tiếng Anh thoải mái, dẫn chứng hơi nhiều các tác giả tây phương đủ loại, đủ kiểu.

Hai tập sách đầu của Thắm Vân, Đồi bờ 1993 và Mùa trăng 1995, không được chú ý mấy. Phải đợi đến tập thứ ba, một du ký tiểu luận Việt Nam ngày tôi trở về, 1996, Thắm Vân mới gây được chú ý nhiều của độc giả hải ngoại, qua đoạn biện luận về công và tội Hồ Chí Minh khá hùng hồn và vững chắc, và nhất là những đoạn miêu tả thân phận quá khổ sở của phụ nữ miền Bắc, trong thời bình cũng như thời chiến. Thắm Vân mũi lòng rõ rệt và chân thành, trước những khốn khổ của họ, đến nỗi bìa cuốn du ký này, cũng như cuốn truyện dài Âm vọng in sau đó, đều chọn hình các bà nhà quê miền Bắc. Nhưng bà cũng bộc lộ rõ tâm trạng feminist, tranh đấu nữ quyền, theo mô thức phổ biến trong đại học Mỹ, nghĩa là không những bình đẳng về chính trị, xã hội và kinh tế, mà còn bình đẳng về phương diện tình dục, tính dục nữa. Thí dụ kiểu như một ngày đẹp trời tại một đại học ở WA, các nữ sinh viên đã dán đầy khuôn viên bích chương chỉ có hàng chữ after No is Rape, và nhiều tòa án đã chấp nhận quan điểm này (khẩu hiệu này diễn tả rõ ràng khi đàn bà đã nói Không, không được đâu, mà đàn ông cậy to khỏe cứ làm tới, là kẻ như hiệp dâm. Tối thiểu 'thuyền quyền' phải 'ứ hư' một tiếng, ra tòa mới hy vọng trắng án).

Dĩ nhiên kính nguyệt không còn là vấn đề kín của các cô các bà xi xào với nhau trong một góc phòng nữa, và trong văn chương nữ giới, kính nguyệt xuất hiện một cách tự nhiên như trời xanh mây trắng. Chất nhờn trong âm hộ phụ nữ, xưa được gọi văn hoa là âm thủy, lớp lông ở trên mu xưa trịnh trọng gọi là âm mao, nay trong văn Thấm Vân được gọi thẳng thắn là nước l... lông l... (dấu ‘...’ là của người viết bài, còn tác giả viết đủ ba chữ cái đàng hoàng). Trong truyện Rừng Na Uy của tác giả lớp mới Nhật Bản Haruki Murakami, cô nữ sinh viên Midori dẫn bạn trai mới quen trở lại thăm trường trung học nữ cũ, cô chỉ khói trắng bốc lên từ một ống khói trong trường, cho biết khói đó đốt những băng kính nguyệt của nữ sinh. Cô còn góp ý như đùa là giả thử như Tokyo ra lệnh bắt phụ nữ phải đội nón kết đỏ trong những ngày có kính, hẳn quang cảnh thành phố sẽ vui tươi hơn nhiều... Trước những phát ngôn như vậy ông bạn trai hậu duệ của các kiếm sĩ đạo samurai chỉ biết ú ớ thôi...

Còn cái đó của phụ nữ thì dĩ nhiên không được coi là chồn dơ bẩn, cấm kỵ nữa. Người nữ trong Xứ nắng đi một mình về thăm nhà chồng ở Dục Mỹ, buổi tối "Tôi nằm đây, đưa tay phải đặt nhẹ vào nơi đó. Cửa mình của trần gian, cửa mở ra sự sống. Nơi chồng tôi bao lần vục mặt, mân mê chòm lông man dại như rừng rậm hoang dã... Henry Miller đã có lần viết "tôi dấu chim tôi trong đám lông hoang dại của nàng" Còn âm mao, chúng là thân thiết: "Mức từng gạo, dội từ đỉnh đầu. Nước ào ào tuôn dọc theo cơ thể, da loáng nước.. Cái thau xanh nhựa đặt ở góc phải tràn nước. Khua tay ấm áp như da thịt mình, ở phần dưới.. Tôi ngâm mình trong thau nước đầy. Những sợi lông bông bành, khẽ vuốt ve, mân mê, màu ngô non, mướt nước.." Còn mùi vị của cái đó phụ nữ và tinh khí đàn ông ở nơi công cộng, Thấm Vân là người đầu tiên nghĩ thấy và miêu tả một cách thân nhiên trong đoạn văn nói về Sài Gòn: "Mùi khói xe, thuốc lá quyện với bụi cuộn cuộn trong không gian. Mùi đờm, mùi nước đá, mùi nước dãi, mùi cứt chó, mùi tinh khí, mùi cửa mình, mùi máu, trộn lẫn trái cây hoa quả ủng miền nhiệt đới. Thành phố ào ào, tuôn như thác đổ, vỡ đê. Thành phố quanh năm náo nhiệt, ham sống như chỉ còn vài giờ để sống.." {Xứ nắng}

Đọc đến đây nghĩ lại, nhớ những đoạn văn miêu tả chợ Việt Nam của Thạch Lam và những nhà văn khác, thấy dứt khoát có sự khác biệt khá lớn lao. Cái mũi hay cái nghĩ của các nhà văn tiền chiến, coi bộ không bèn nhạy bằng các nhà văn hôm nay, đương đại, hậu hiện đại...

Sang đến tác phẩm sau của Thấm Vân, truyện dài Âm vọng, nxb Anh Thư, Cali, 2003), một tác phẩm có cấu trúc phức tạp, không giống ai, gây nhiều xúc động nơi độc giả, nhất là những vị lớn tuổi và ít hội nhập, ít nhất vì trở ngại ngôn ngữ, vào nền văn hóa và xã hội Hoa Kỳ, Âu, Úc... Riêng về cái áo dài trắng, đề tài ca tụng và một giấc mơ có thật của nam giới Việt Nam, kể cả phe Xanh lẫn phe Đỏ, phe Cách Tân lẫn phe Bảo Thủ, cái áo đã được nhà văn Võ Phiến tả là "nhìn vào chỉ thấy... gió không", đã được Thấm Vân đưa ra nhận định bất ngờ: "Nó có khả năng làm đàn bà điên tiết: Tâm hình chụp bầy con gái mười một mười ba mười lăm mười bảy tan trường trong tấm áo trắng phin nồn, lụa là trắng phau phau. Trong đám ấy, bao đứa bé đang có kính, phải xoay xở băng bó thế nào, để đừng lan chảy thấm ướt ra quần, cũng đồng màu trắng phau phau. Bao đứa bé không được phép bước nhanh, chạy chơi u mọi, nhảy dây, trèo cao. Và đạp xe đạp, ống quần bị nghiền chặt trong xích xe, rách nát, giặt vò rã tay cũng chẳng bao giờ tẩy sạch vết dầu xe.

Bao đứa bé đang lấy cặp che gò vú đang nảy nở, chỉ làn gió nhẹ đung đưa, phô bày khoảng lưng trần muột mà con gái trinh nguyên. Chỉ cần mưa nhỏ hột, hiện rõ ngay từng đường chỉ xú chiêng. Những đầu ngón tay ghì chặt vạt áo để che đường viền quần xi líp. Ai là người sáng chế, nghĩ ra nữ sinh Việt Nam phải bận áo dài trắng quần trắng, bó sát thân thể đang vươn sức sống? Điều đà thực nữ đoan trang dịu dàng mềm mại e ấp. Trinh trắng. Hồn nhiên. Ngây thơ. Tự do phải bị băng bó. Fuck! Bà chửi thề. Trò rửa mắt hả hê của bọn đàn ông. Gọi lòng tham dục của đám đực rựa. Đừng dựa hơi thâm mỹ. Đừng ý vào văn hóa truyền thống. Tất cả đều có thể đập đổ nát vụn. Phải là đàn bà, băng qua mọi đọa đày, khổ ải, hiểm nguy, mất mát, thiệt thòi mới thấu hiểu được những giải băng dùng bó tay, bịt mắt, cột người như thế..." {Âm vọng, trg 92}

Đoạn văn trên là quan điểm của feminist Thẩm Vân, người viết bài này chỉ trình bày, chứ không bàn cãi. Chỉ thấy cần có một chút chú giải về chuyện áo dài tiền chiến và hậu chiến, hiện đại và hậu hiện đại... như sau: Sau 1954, đảng Cộng Sản đã kể như thanh toán xong chiếc áo dài ở miền Bắc, coi như tàn dư phong kiến và tư sản. Dĩ nhiên sau tháng 4-1975, Đảng cũng cho đi luôn chiếc áo dài ở miền Nam. Nhưng những người Cộng Sản miền Nam không đồng ý với thứ gàn như đồng phục buồn tẻ của phụ nữ miền Bắc: trên sơ mi trắng dưới quần bộ đội hay quần vải đen thô sơ, trong mặc quần đùi, đầu đội nón cối... Phe bảo thủ miền Bắc nhượng bộ một chút: cho phép (sau trở thành bắt buộc) các cô giáo được mặc áo dài khi đi dạy học, còn học sinh nam cũng như nữ có gì mặc ấy, bãi bỏ đồng phục. Khi phong trào Đổi Mới tới, đảng Cộng Sản cho phục hồi thứ đồng phục học sinh xưa kia của miền Nam, quy định nữ áo dài trắng, nam áo sơ mi trắng quần xanh, lần này cho cả nước. Cái nón cối được cho vào bảo tàng viện Cách Mạng cùng với đôi dép râu. Cứ như thế cho đến ngày nay...

Trong Âm vọng có ba nhân vật nữ trong ba phần khác nhau, họ chỉ có hai điểm tương đồng: cùng là đàn bà Việt ở Mỹ, cùng sắp tới tuổi bốn mươi, còn lại là khác nhau: một người trí thức kinh doanh thành đạt, một người ít học đi làm nail, vất vả mới nuôi được hai con không cha, và một người làm mẹ. Dĩ nhiên bà làm 'neo' là thẳng thắn nhất về chuyện sex, trong suy nghĩ cũng như trong đời sống thực. Không có tư tưởng cao siêu, triết lý này nọ, diễn tả bằng cả chuỗi danh từ Hán Việt khó hiểu, bà nghĩ về người đàn ông: "Tôi qua mình nằm nghĩ thật tình như vậy: đàn ông khỏe mạnh trẻ trung to con cỡ thằng Mễ, một ngày ra ba lần là hết xí quách, đi chân đá chân xiên, mắt nhìn gà hóa chó. Còn con mẹ đàn bà, như tụi điếm, làm tình một ngày cả tá thằng đàn ông chẳng sao cả, vẫn ca vọng cổ cải lương rất mùi mẫn, vẫn gánh nước đi khơi khơi... Đúng ra đàn bà có thể lấy một lúc nhiều chồng được, chứ tại sao một ông mà cả một lô bà vợ được??? (Trai năm thê bảy thiếp). Một bà có thể làm thỏa mãn ba thằng đàn ông trong cùng một lúc. Còn đàn ông là no way! Không cách chi làm thỏa mãn được mẹ vợ thứ ba chứ đừng nói chi mẹ vợ thứ bảy!!! (Gái chính chuyên chỉ có một chồng). Chắc vậy mà đàn ông hay sợ quê, tự thấy mình bị lép vế, yếu kém thua đàn bà nên ưa toác họng ưỡn ngực thẳng nào cũng mạnh mẽ cho ta đây mạnh khỏe, sức lực dồi dào mà cho "đêm bảy ngày ba loe ngoe không tính". Dốc tổ mẹ. Toàn một lũ nói cho đã miệng. Thằng nào cũng nhiều đào, nhiều em, nhiều vợ... Cả một lũ nằm mơ. Thôi thì cho tụi nó ước ao sống tận cùng với những giấc mơ, nhưng trong thực tế tụi nó tự biết là đeo bao giờ đạt được".

Đồng ý là nhân vật làm ‘neo’ của Thảm Vân ăn nói tục tĩu, nhưng không phải vô lý, nhưng giả thử đoạn văn trên được dịch sang ngôn ngữ Ả Rập và được các ông đạo Khonemei hay Khonami đọc tới, tác giả Thảm Vân dám bị lãnh một fatwa, thánh tư lệnh, ít nhất vì đã đụng chạm tới chế độ bốn vợ, trọng nam tới đa và khinh nữ cũng tới đa của đạo Hồi. Khinh nữ đến mức độ cô gái nào lỡ mất trinh, cha và anh trai có bốn phận phải giết ngay, bóp cổ chết hay cắt cổ hoặc bỏ vào tủ lạnh chôn dưới hầm, như trong một truyện Việt viết ở Bắc Âu gần đây. Còn làm vợ mà ngoại tình thì bị ném đá công khai đến chết, một sự kiện thế giới đều biết. Nữ tài tử nổi tiếng sexy một thời, Brigitte Bardot, nay về già lo bảo trợ súc vật, gần đây có viết lách chê chính quyền Pháp là đê nước Pháp bị Hồi giáo hóa. Chỉ vì thế bà đã bị đưa ra tòa phạt vạ tới năm sáu ngàn dollars chi đó, mặc dù thời 1954 ở Pháp chỉ có độ một triệu dân ‘Rệp’ mà bây giờ đã lên đến 5 triệu. Còn ở Mỹ hiện nay con số dân Hồi giáo đủ các sắc tộc cũng đã lên tới con số 6 triệu. Họ đa số là dân mới nhập cư, còn bận túi bụi chuyện cơm áo, vậy mà tại nhiều cơ sở, ngay cả một số bệnh viện ‘quốc doanh’ Mỹ miền Tây Bắc, họ đã dành được quyền đến giờ cầu kinh (5 lần một ngày), treo một tấm vải cửa phòng làm việc rồi trải thảm nhỏ quỳ xuống lễ bái vọng về thánh địa Mecca. Thoải mái như trong sa mạc vậy. Trong tương lai, khối người này trở thành công dân Mỹ, ai cấm họ đi xa hơn chuyện lễ bái vọng, thí dụ như trở thành thẩm phán tại địa phương chẳng hạn... Một điểm nữa quan trọng trong Âm vọng cần nói tới, là qua nhân vật bà làm ‘neo’, Thảm Vân cố tình nói tới và miêu tả những điều liên quan tới sex một cách sống sượng, trần trụi, như một thứ khiêu khích khiêu chiến với đàn ông nói chung. Một thứ phản kháng tương tự trong ca dao ‘Văn chương chữ nghĩa bẽ bẽ, thần L... ám ảnh cũng mê mẩn đời...’, một thứ tố cáo thái độ đạo đức giả của đàn ông trong chế độ phụ hệ: nhiều vị đa thê, nhiều bồ nhưng cứ mở miệng nói hay cầm đến bút là lên giọng dạy đời, chê cái này dâm ô cái kia tục tĩu. Cái L... với kính nguyệt đương nhiên là thứ đơ bản nhất, nói tới nghĩ tới là buồn nôn lên được... (thi sĩ Hồ Xuân Hương bực quá đã phải phản ứng: "Chúa dẫu vua yêu một cái này..").

Từ trước Thảm Vân đã từng viết nhiều đoạn văn erotic, chuyện đó cũng là thường thôi trong văn chương ‘hôm nay’, đương đại, lần này Thảm Vân cố tình ‘vượt tuyến’ sang địa hạt dâm ô, pornographic, hãn hoi. Đó mới là điều không thường. Thí dụ vú bà làm neo, không phải là những đôi gò bông đảo, hai trái tuyết lê... để nâng niu, để hít chứ không ăn như trái thị trong truyện các cô Tấm Cám, đã được tả: "Vú mình con không bú mà chỉ toàn đàn ông con trai bú, mút, ngậm, nút, mò, bóp, đè, ngấu, nhai. Ngồi đêm lại, tổng cộng lại cũng hơn mười đầu ngón tay. Thằng nào cũng thích, từ già đến trẻ, từ Mễ tới Ấn, mà mình cũng thấy đã đĩa mới chết cha chứ! Cái vú bên trái mình thích được bú hơn vú bên phải. Cứ mỗi lần thằng cha nào bú là nước l... mình ứa ra, rồi nước dãi cũng tươm đầy họng, quần cả bụng, chỉ muốn đ... liền tức khắc". {Âm vọng, trg 108}

Một vấn đề khác, thường vẫn được coi là taboo, cấm kỵ, đến nỗi, như trong xã hội Việt Nam, thường bị lờ đi, coi như không có, là đàn bà thủ dâm. Xã hội Mỹ trước đây cũng chẳng hơn gì, cũng mới được công khai nói, bàn tới gần đây thôi. Bà Nancy Friday, cũng khoa bảng, trong cuốn phỏng vấn tự thuật The forbidden flowers, những hoa cấm, đã tuyên bố muốn chấm dứt huyền thoại các bé gái chỉ biết cài nơ tét bím, cho nhảy dây, nhảy ô... trong sáng trong sạch như thiên thần... cho đến sinh nhật thứ 18 mới bỗng nhiên biết sex là cái chi chi! Trong cuốn sách của mình, bà cho thấy ở các bé gái tình dục phát triển rất sớm, tám chín tuổi trở lên là biết thủ dâm rồi và mất trinh trung bình từ tuổi 15,

không cần biết tuổi pháp định được phép làm tình là bao nhiêu. Nơi các nhà văn quốc tế sự kiện thủ dâm này được nói tới trong văn chương từ lâu, như trong Rừng Na Uy của nhà văn Nhật Murakami Haruki, hay trong Tình yêu thời thổ tả của nhà văn Nam Mỹ Gabriel Marquez, nhưng dè dặt, thoáng qua thôi. Bây giờ Thẩm Vân cố tình tả thật rõ ràng, sống và sượng, không ‘ke’ gì các ông bà già đạo đức thật/giả, như trong một đoạn văn mà tạp chí Hợp Lưu đã có lần trích dẫn. Còn chú giải thêm là dù có chồng, cũng không cần đàn bà thủ dâm, mỗi khi hứng tình mà không có chồng bên cạnh. Tuổi nào cũng có thể thủ dâm, nhân vật làm ‘neo’ tả một buổi trưa vào phòng con gái, thấy: "Nó đang trần truồng nằm cong người đút tay vô l... rên thở hỗn hên, mình lật đật đi ra, người choáng váng như bị trúng gió, điện giật, liền gọi phone kể cho Mây (bạn thân) nghe, phải làm sao? Mây nói: "Lần sau bà vào phòng nó, nhớ gõ cửa, nhé!" {Âm vọng, trg 117}

Một taboo, cấm kỵ nữa thường chỉ được nhắc tới khi vắng tục, chửi nhau, bà làm ‘neo’ cũng làm và kể một cách tinh bơ, là... ‘bú chim’ cho đàn ông. Nhắc tới với giọng đam mê, hào hứng: "Lúc ngâm cu ông trong miệng mình thấy đã điều làm sao, khó tả được cảm giác lúc ấy, như người say rượu, phi si ke, trúng số độc đắc..." {trg 144, sdd} Những độc giả cao tuổi, nhất là những vị xuất phát từ môi trường văn hóa và giáo dục VN xưa, đọc đến đây có thể cần nhằn kiêu một nhân vật của Võ Phiến: "Bậy, bậy quá, bậy vô số... Hại sức khỏe lắm đấy nhé..!" Nhưng sự bất mãn, cần nhằn sẽ bớt đi nếu nhớ lại, thứ nhất, chuyện ‘bú chim’ đã được bàn cãi công khai sôi nổi trên mọi phương tiện truyền thông của loài người, khi cô sinh viên tập sự Monica Lewinski tại Tòa Bạch Ốc đã quỳ xuống mút vị tổng thống đương nhiệm, để tinh khí bắn vào áo...

Nói cho cùng, bản năng tính dục và bản năng sinh sản có vẻ tuy hai, nhưng chính ra là một. Nhỏ như con ve, con châu chấu, con bọ ngựa, con dế, con đom đóm, lớn hơn một chút như con công, con chó, con bò, con ngựa... kêu ve ve, vỗ cánh xòe cánh, kêu ri ri ban đêm, lập lòe trong bóng tối, kêu bê bê, hí hi hi... để làm gì, nếu không phải đi một đường tình dục, Love and Sex, với nhau. Chúng công khai dâm ô, công xúc tu sĩ, child abuse, xách nhiễu tình dục lung tung... Thật tự nhiên, như trời và đất... Có ‘ke’ chỉ đến đạo đức luân lý đâu. Cũng có vị nhà giáo đạo hạnh kiêu Châu Á ở bên xứ tuyết lo lắng rằng nhắc tới tình dục, làm sex nhiều quá, e sẽ làm mòn, chán mọi sự liên quan. Sự chán, mòn... là có, nhưng chỉ đối với cá nhân từng người, nhưng là do các yếu tố chính là tuổi tác và bệnh tật. Đôi khi do môi trường sống đậm đặc chất sex, như ma cô gái điếm, hay chủ tiệm adult bookstore, vũ sexy... Nhưng dù có thế, vẫn còn, vẫn có yêu đương và ân ái... như thường. Ngày nào còn loài người trên thế gian.

Đỗ Quỳnh Dao

Tương tự Phan Thị Trọng Tuyền và Mai Ninh, Đỗ Quỳnh Dao cũng thuộc thành phần du học Pháp trước 1975, cũng học hành thành đạt rồi ở lại, nhưng không như Phan Thị Trọng Tuyền viết văn khá sớm, Mai Ninh và Đỗ Quỳnh Dao viết văn khá trễ, mãi tận đầu thập niên 90 của thế kỷ trước mới có tác phẩm đầu tiên được xuất bản (đều do Văn Mới, CA). Nếu Mai Ninh viết tương đối bạo tay bạo chân một chút về tình dục, Đỗ Quỳnh Dao gần như gia nhập dòng văn chương khá phổ biến ở Âu châu, là phân tích nội tâm, nhưng khác biệt ở điểm chủ đề thường hướng về một phụ nữ. Nhưng không phải là tất cả các loại phụ nữ khác nhau, mà gần như chuyên trị các loại phụ nữ bất hạnh, bất hạnh về bất cứ nguyên nhân nào. Người viết Liễu Trương đã có lý khi viết: "Đỗ Quỳnh Dao xóa bỏ

mọi biên giới để chỉ nhìn con người và sự đau khổ của con người... có cái nhìn đầy nhân ái... Trong các truyện của bà, chủ đề trội nhất là thân phận của người phụ nữ" bất hạnh, như cô bé tật nguyền, cô gái tâm thần không muốn lớn, người vợ chồng ngoại tình, người đàn bà đau bệnh chết từ từ..." {Ngày Nay, Houston, Những nhà văn nữ VN ở Pháp, số 508, 2003}. Nhưng trong phần viết của Liễu Trương có điểm cần bàn luận thêm, là khi bà viết chủ đề tiểu thuyết Con nữ là "mặc cảm của những người đồng tính luyến ái". Có lẽ bà tiện tay viết chung luôn như vậy, còn thực ra Con nữ không phải đồng tính luyến ái, không phải tình yêu nam nam, nữ nữ, mà là tình yêu của một người ái nam ái nữ với một người nam. Sở dĩ phải dài lời như thế là bởi vì có tới hai thứ ái nam ái nữ khác nhau: thứ nhất, là loại thân thể như người nam nhưng phần sinh dục là nữ (như nhân vật sát nhân hàng loạt trong phim Silence of the lamb do Jodie Foster đóng vai cô FBI tập sự), thứ hai là thân thể như người nữ mà phần dưới là đàn ông, tiếng Anh gọi là 'she-male', như trong phim The crying game. Và nhân vật Con Nữ của Đỗ Quỳnh Dao chính là một she-male.

Chưa được đọc một thống kê nào cho biết tỷ lệ sinh con ái nam ái nữ ở bất cứ đâu, nhưng coi bộ không quá hiếm, nhất là thành phần 'she-male'. Theo một trong những huyền thoại của Paris, thành phố của hơi nhiều huyền thoại, những 'con nữ' gốc Brazil hay tụ tập làm điểm ở một góc rừng Boulogne và ở Thái Lan có những hộp đêm có sân khấu cho các 'con nữ' trình diễn sexy-show hàng đêm, như các tiệm có vũ điệu khỏa thân ở Mỹ, Gia Nã Đại... Truyện Con nữ của Đỗ Quỳnh Dao đặt trong khung cảnh Paris, với hai người bạn học từ tiểu học lên trung học, là Gấu và Nai:

"...không biết có phải vì cái tên thằng Gấu thằng Nai mà các bạn đặt cho đã dính luôn vào người mà bạn thì giống gấu còn hấn thì giống nai. Bạn vạm vỡ dềnh dàng, ngực nở nang và lưng hơi dày. Dáng đi chậm rãi và trầm trọng từng bước chắc nịch... Giống hệt gấu! Hấn trái lại, cao gầy thon thả, nhất là cặp đùi thon đuột trên hai cổ chân mỏng manh. Trừ hai bàn tay thô kệch gân guốc, ở hấn chỉ là những đường mềm mại dịu dàng. Mắt hấn tròn lúc nào cũng mở to... Thêm vào đó hàng mi dài rậm giữ nguyên vẹn nét non dại của trẻ thơ. Y chang nai!"

Gấu và Nai cứ như vậy lớn lên gần nhau, đi đâu chơi gì cũng có nhau, và dĩ nhiên cái vẻ con gái của Nai làm Gấu luôn luôn phải gồng lên che chở bạn. Nhưng khi vào tuổi dậy thì, trục trặc bắt đầu xảy ra, cái bản chất nữ ở đâu không biết xuất hiện mỗi ngày một mạnh ở trong Nai, tràn ngập từ từ ngang ngửa với bản chất nam. Tác giả Đỗ Quỳnh Dao vẫn gọi Nai là hấn, nhưng bản chất nữ mạnh quá, nên coi như có một con người thứ hai trong Nai, gọi tên là Con Nữ: "Con Nữ tinh quái lắm, vẫn không chịu lộ mặt, mà chỉ vo ve trong tai hấn. Ngày một ngày hai, nữ xâm nhập cuộc sống của hấn, mới đầu một thoáng ngắn mỗi ngày rồi một thoáng ấy kéo dài, vào trong giấc ngủ vô trong con mộng... Dần dà nữ tràn ngập trong hấn, trong tai trong đầu trong óc trong ngực trong bụng, như một ký sinh trùng len lỏi trong máu đi khắp nơi. Chỉ là âm vang chỉ là giọng nói, nhưng sao mãi miết không ngừng".

Dĩ nhiên bản chất nam, 'hấn', có nhiều tranh luận, đôi co với bản chất nữ, 'con nữ', nhưng không lại: con Nữ ồm thốt thủ thi hay quá. Đôi khi hấn cố gắng phản ứng quyết liệt hơn: "Không, không, nhất quyết không nghe lời con nữ. Tay trái hấn mân mê bụng dưới như để khẳng định. Bỗng một cảm giác lâng lâng từ đâu ập tới... ừ hấn nóng rần rật... Rồi

ồ ạt, rồi tới tấp, rồi đầy ứ, rồi tràn ngập...tung tóe phá vỡ đê..." Hấn đã dùng biện pháp mạnh để khẳng định nam tính, là thủ dâm. Nhưng không ăn thua gì: "Hấn ngo nguậy trong đám sương mù không lời đáp. Cho đến lúc hấn hiểu con nữ không chỉ là ám ảnh mà sự thực rành rành, và sự hiện hữu của nó trong hấn sẽ là luôn luôn mãi mãi..." Chàng Nai kể như đã chết, 'hấn' càng ngày càng lép vế, không phải chỉ về tinh thần như trước nữa, và cả về thể xác: "Nữ thay đổi thấy rõ. Chỉ thấy nó uống chích đều đặn tuần này tháng nọ mở thuốc dấu kín trong tủ áo, mà bây giờ nó hơi hờ da mềm thịt mơn và hai trái vú nổi phồng không cần để mút độn nữa. Nữ càng giòn thì hấn càng tiêu điều... Chỉ nhìn cách ăn mặc và trang điểm thì đủ biết bản lĩnh của nó. Cặp đùi dài xếp téo để hở giữa váy và đôi ủng nhọn cô cao ngang mắt cá, một khoảng da thịt bao trong vớ lưới đen đủ để lưới bọng cá đang nhều nhão thềm muốn... đôi mắt viền chỉ đen sâu hút và mái tóc ngắn chải keo ướt nhẹp sẵn sàng hớp hồn lũ mỗi đang láo liên hấp háy".

Gấu và Nai, bây giờ phải nói con Nữ mới đúng, vẫn là bạn, vẫn đi chơi với nhau, dù bây giờ thằng bạn trai ngày nào đã biến thành bạn gái, xinh đẹp và sexy. Nhưng màn chót rồi cũng phải đến thôi, khi Gấu loan tin dự trù cuối năm sẽ làm lễ hỏi với cô gái Marie, và "Hấn chưa kịp nói lời chúc mừng thì con nữ đã nhào tới phanh áo cởi trần khóc lóc thảm thiết: Đùng anh ơi, em yêu anh. Lúc trước anh bảo sẽ yêu em nếu em là con gái. Anh nhìn đây, em là con gái, em là đàn bà. Tất cả vì anh... Thằng Gấu đứng như trời trồng, sững sờ nhìn con Nữ. Ánh mắt loang loáng nổi kinh hãi ghê tởm đã dội nước lạnh lên ngọn lửa đam mê của Nữ... Thằng Gấu bỗng kêu hự một tiếng và khụy xuống, mặt xanh như tàu lá. Con nữ vừa kịp đưa tay đỡ bạn thì hấn đã nôn bắn vào người con nữ".

Sự kiện nôn ọe này đáng để bàn cãi. Trong phim The crying game, người hùng lần đầu tiên dụ được 'nàng', cũng là con nữ, mà mình đã hôn hít nhiều lần vào phòng ngủ. Khi nàng thoát y trăm phần trăm, trông thấy trên thân thể đàn bà xuất hiện một con chim kích tặc, người hùng đã chạy vào phòng tắm nôn ọe tung búng. Phản ứng này thường được những người ngoài phố, chê là quá đáng, và chê đạo diễn là cường điệu. Còn trong truyện Đỗ Quỳnh Dao, Gấu biết Nai từ nhỏ, khi tám khi tiểu chung còn lạ gì con chim của nhau. Còn đôi vú bất ngờ xuất hiện, chỉ có thể làm một chàng trai 'cool' chuyên môn phóng mô-tô như Gấu nhún vai một cái, ngấm nghĩa sơ sơ, rồi tuyên bố nghỉ chơi với bạn cũ, cho đỡ phiền phức, là đủ. Sự thực trung bình ngoài đời, chỉ đại khái như một chuyên viên kinh tế người Việt đi công tác ghé Bangkok, tới đến lựa một cô gái xinh đẹp mang lên phòng, cũng hôn hít đôi vú say sưa nhưng khi sờ xuống phía dưới, thấy một khúc củi nằm ngang, đã chỉ giật mình buông tay ra, đứng dậy trả tiền cho cô gái, mời 'chàng' đi chỗ khác chơi. Sau đó mới thấy tiếc, giận mình sao lại không thử một lần làm ông André Gide bên Pháp, Oscar Wilde bên Anh... Bèn xuống lầu chạy theo cô 'she-male', con nữ Thái Lan, nhưng 'nàng' đã mất hút.

Đó cũng là phản ứng khá thông thường của đàn ông, chỉ ngạc nhiên sững sờ một chút, tò mò nhìn ngó một tí, rồi tránh đi hoặc nghỉ chơi. Trừ một số người thích chơi với 'của lạ' một tối, vài tối, thông thường ít ai thích kết bạn lâu dài với những người bất thường về tính dục như thế. Còn lấy làm vợ hay chồng, thì bất khả, no way... Đó là thân phận đáng buồn, tội nghiệp của những người ái nam ái nữ, những con nữ, những she-male... trên thế gian này. Xứng đáng để một cây viết nhân ái như Đỗ Quỳnh Dao chiếu cố, đoái hoài tới, viết về.

THẾ UYÊN